

Званична верзија текста парафираног 19. априла 2013. године у Бриселу, познатог као Први споразум о принципима који се тичу нормализације односа, још увек није званично представљена у Београду. Ипак, у медијима круже незванични текстови на енглеском и преводи на српски језик који нису демантовани. Могуће да је званично представљање изостало и због поштовања примата Народне скупштине, као највишег органа власти, која тек треба да се упозна и да га одобри.

Шта текст парафиран у Бриселу садржи ипак је доступно и, у принципу, може се разумети, иако не сасвим и не без ризика. Ризици настају због различитих тумачења непрецизних формулација и због чињенице да преводи оваквих текстова, неретко, доносе изненађујуће разлике и неспоразуме. С друге стране, оно чега у тексту нема, што, бар на први поглед, није видљиво, често може бити веома значајно за оцену документа.

Дакле, чега у тексту из Брисела нема?

Прво, у тексту из Брисела заиста нема декларације о признавању независности самопроглашене „Републике Косово“. У том смислу, званичници су у праву када изјављују да у Бриселу нису признали независност. Али, текст представља *de iure* повлачење законског и уставног система Србије, признавање увођења закона и устава „Републике Косова“ на север Покрајине од стране Републике Србије. Институције Републике Србије (скупштине општина, судство, полиција и др.) се изричито
de
iure

Чегана ма у споразуму из Брисела

Пише: Живадин Јовановић
четвртак, 25 април 2013 22:12

интегришу у правни систем «Републике Косово».

Неки западни аналитичари су то већ сажели у закључку да је споразумом из Брисела „извршена реинтеграција севера у уставни и правни поредак Републике Косово“. Текстом из Брисела припадници српског народа постају припадници „српске заједнице“, односно, српске националне мањине и држављани „Републике Косово“. Како српски званичници тумаче споразум, то је познато. Међутим, реално је очекивати да ће међу земљама које су до сада одбијале да признају независност бити подоста и оних које ће бриселски споразум протумачити као признање „Републике Косово“ од стране Републике Србије и да ће је, сходно томе, и саме признати. Уколико се таква могућност покаже као реалност, онда би се у великој мери обезвредила „главна карта“ у рукама Србије – да неће допустити да Косово икада уђе у Уједињене нације.

Друго, у тексту из Брисела нема помињања Устава Србије, ни резолуције Савета безбедности УН 1244 (1999), док се изричито успоставља правни и уставни систем Косова тамо где до сада није био на снази (тач. 2). С тим у вези, постављају се два питања: Прво, зашто се у том делу не уважава принцип реалности ситуације на северу Покрајине где су се до сада важили и примењивали се правни и уставни поредак Републике Србије и где су функционисале институције Србије? И друго, ако Србија потписује да прихвата повлачење (поништавање) свог правног и уставног поретка и укидање сопствених институција и уместо свега тога потписује да прихвата успостављање страног правног и уставног поретка и страних институција - није ли то уступање свог суверенитета и признавање суверенитета друге државе?

Чегг нема у споразуму из Брисела

Пише: Живадин Јовановић
четвртак, 25 април 2013 22:12

